

IZ LURD

IZŠE KO CHRISTU Č. 16 • CENA 50 HAL.

„Lurdskej teatr“ — takoj zahlavije dal svoje knihi p. Hadrbolec, v kateri napada na slavno palomniško mesto Lurdy. Na tu knihu v katoliški pečati odin iz starših lurdskih palomnikov Msgr. Karel Kořísek, kotoryj byl v Lurdi ne odin raz.

Ja by želal v seji brožurki, pisani iz ljubvi k lurdskej Materi Božej popraviti nikotory ošibki i hrubosti autora spomjanutoj knihi, čto by tak upevniti čitatelej v doviriji k Neporočnoj Divi.

Okrem vičného horoda Rima ňit na sviti druhoho mesta, kotoroje by na stoľko manilo k sebi i virujučich i bezvircov, jak Lurd. Lurd ležit v serdci Pirinejskich hor. Okolica prekrasna, osvižajet i serdce i dušu čelovika. Lurdska peščera, to misto, kuda spišat milliony virujučich duš iz ciloho svita i to rok pri roku. Ta peščera dosyta nakormit každoho svojimi duchovnymi darami, ona ješ svidkom čudes duševného perevrotu, duchovného vrozždenija, často, duže často, i opravdivoho voskresenija iz objatij neminujučoj smerti. Do Lurd by mali pušestvovati vsi bezvircy, tut navirno by i s nimi stalo sja dajakoe čudo. Tut netrebalo by im ani sluchati propovid', jak skazal raz redaktor bezbožniškoj gazety „La Lanterne“, koli jeho zamanili do chramu Materi Božej Pobidonosnoj v Pariži.

Lurdski palomniki nikoli ne zabudut po dorohi v Lurd, ostanovitisja na paru dneji v

Paríži. Pri osmotri horoda provodník ochotno zavedet palomnikov do chrama Materi Božoj Pobidonosnoj. V toj cerkvi v maji 1879. h. stalisja dva čuda. Spomjanuta bezbožničeska gazeta na svojich stranicach napisala posmišnje ohološenje: „Kto chočet viditi čudo, toj naj idet do cerkvi Materi Božoj Pobidonosnoj večerom od 7 do 8 hodin.“ Jakijsj staršij pan, čitateľ i storonik toj gazety zamitil sije ohološenje i chotil sam viditi, čto tam budet. I tak v naznačenyj čas pošol do cerkvi. Tam uže svjaščenník stojal na propovidalnici. Hovoril o Materi miloserdija i Pribižišči hrišnikov, jak ona čerez svoju ľubov i zastupničestvo často pobidila nad zatverdilymi bezvircami i hrišnikami pered Vičnym Sudijeju. Posli propovidi sej staryj pan idet do sakristiji k svjaščenniku i hovorit jemu: „La Laterne“, oholosila, čto tut dĭjutsja čuda, ja prišol iz ľubopitstva — i dĭjsno stalosja čudo. Ja čul vašu propodid' i pod tym časom, jak sluchal, čto vy hovorite, ja peremĭnilsja v druhoho čolovika. Neporočna Ďiva pobidila moje serdce. Prošu vas, vyspovidajte mĕne.“ Po spovidi skazal svjaščenniku: „Lubil by ja vam na dĭli dokazati svoju blĭhodarnost'. Prošu vas, skažite mĕni, či moh by ja vam dačim poslužitĭ — ja nachožusja v dobrych snošenijach iz mnohimi vysoko postavlĕnymi ľud'mi.“ Svjaščenník na minutku zadumalsja a potom skazal: „No ne mohli by vy zavesti pana redaktora gazety „La Laterne“ do cerkvi Materi

Božoj Pobidonosnoj?“ Spočatku starec malo o tom somnivalsja. „Ta ja od seho času choču porvati vsi moji snošenija s toju podloju gazetoju.“ Ale potom shodilsja. Na druhij deň prišol k redaktorovi. Sej jeho privital s voprosom: „Čto skažete novoho, dorohij prijateľu?“ — „Interesna novost'. V cerkvi Materi Božoj Pobidonosnoj dijuťsja čudesasja, jak to vy oholosili v gazeti. Ja sam pri tom tam byl.“

Redaktor začudovalsja. Začal prositisja, čto tam stalosja. To je dačto takoje, na čto sami musiti prijiti so mnoju posmotriti. Na druhu nedělu v 7 hođiňi pod'ťe do toj cerkvi. Redaktor malo othribalsja, ale potom dal sobi skazati. V nedělu večerom byli v cerkvi, napolnenoj virnikami. Bezbožnik s interesom sluchal krasnyj spiv. Pochvalil spiv, i prosil sja: „Ale de suť čuda?“ V tom vystupil svjaščennik na propovidalnicu: „Meni toho netreba,“ skazal redaktor svojemu soprovodniku i chotil vyjti. „Počekajte liš, tut čudesasja tvorjaťsja pod čas propovidi.“ Neľubilosja jemu, ale vsetaki ostalsja. Zpočatku liš rozsijanno oziralsja po cerkvi, ale potom začul nezdobački něskoľko interesnych slov svjaščennika, začal sluchati, čim dale tim uvažnijše i daže nezamitil, jak iz jeho očej pokotilisja slezy. Propovid' skončilasja. Redaktor zašol do odnoho kutika i otdalsja hlubokomu rozmyšleniju. Potomu poprosil svojego providnika, čto by predstavil jeho svjaščenniku, pered kotorym potom iz žalom vyspovidalsja. Za ko-

rotkij čas vystupil iz redakciji „La Laterne“ i stalsja redaktorom katoličeskoj gazety „L'Univers“.

Voskrešenje duši iz hrobu bezvirija i hriča, to ješ' bolšoje čudo, jak voskrešenje mertvoho ťilom. To majut sobi zapamjatati mnohi lurdski palomniki.

Kolisj sv. Joann Krestiteľ v temnici učul o d'ilach Christa. Poslal k Christu dvoch svojich učenikov i peredal jemu: „Ty li jesi, tot, kotoryj majet priiti, ili drugoho my čekajeme?“ Koli potom učeniki otošli, začal Isus hovoriti narodu o Ioanni: „Čto vy vyšli viditi v pustiňi? Trostinu ohinanu vitrom? Čelovika, ođitaho v mjahku odeždu? Proroka? Amiň, hovorju vam, bolše, jak proroka.“

Tak možeme prosisja od polomnikov i posititelej Lurda: Čto chočete viditi v Lurdi? Čudesna, čudesny vyzdorovlenija? Čudesny voskrešenija? Čto chočete viditi? Abo tolpy lurdschich palomnikov, o kotorych pišet p. Hardbolec v „Lurdskom teatri“, čto jich ponukujut na propovidaľnicach ciloho sveta, čto by išli klaňatisja mramorovoj statui „krasnoj damy“, ktoru v halucinacijach kolisj uvidilo duševno choroje, neobrazovannoje d'ivča?

Čomu choďat ľudi do Lurda, čomu virjat v čudesnoje vyzdorovlenije neizličimych boliznej? Tak prositsja p. Hardbolec. Lehko na to otvičati. Čomu virjat v čudesna? Tomu, bo tam d'istno čudesna d'ijutsja. Tut uže tysjaci neizličimo chvo-

rych uvirilo, čto čudesu možut dījatisja. Hde līkarski nauki ne mali nijakoho uspicha, tam Lurd pomohol. Ja vidīl cily sotki takich bidnych chvorych, ležaščich na vozikach, v očach kotorych sijala nadežda. Ne v dvoch, ale v pjať rjadach stojat jich voziki i nosilki na velikoj ploščadi pered lurdskoju basilikoju. Nit takoj chvoroty, kotru vy by tam nevidīli. Vosklica-nija: „Hospodi da prozrju! — Hospodi, daj, čto by ja moh choditi! — Hospodi, rcy tokmo slovo, i isciliju...! hluboko vlijajut i potrjasut cilym nutrom čelovika. Tut tysjači i tysjači ludej na tili i na duši počuvstvujut, čto Isus Christos dījstviteľno prisutnyj v Najsvjaťišoj Eucharistiji. Tut vsi čuvstvujut, čto sam Hospod' žizni i smerti živet meždu nimi.

Isus Christos v Najsvjaťišoj Eucharistiji na prosby svojej Materi līčit tut ne liš vidimym sposobom na tili, ale i nevidimym sposobom na duši. Posľi blahoslovenija s Najsvjaťišimi Tajnami zvyčajno stavajetsja najbolše čudesnych vyzdorovlenij. Za pervych 50 līt v Lurďi vyli-čilosja 2614 takich chvorych, kotorych līkari proholosili za nevyličiťelnych. Iz tych liš 28 slučajev uznala Cerkov za opravdivy čudesu. Tak ostorožno i sovistno tut postupajet Cerkov. Iz tych 2614 ludej na osnovaniji statistiki, chvorych na tuberkulosu bylo 747, na rozličny chvoroty vnutrenny 583, na obih krovi 96. Mimo toho rozličny chvoroty klubov i kostej 320, 38 kožnych boľiznej, 111 izniknovenij narostkov, 25

rakov, 168 reumaticných chorot, a nakoniec 481 rozličných každodenných chorot.

Dňa 21. júlija 1922. h. na česť Neporočnej Ďivy byl velikij osmotr 127 ľudej, kotory liš Bohorodici možuť ďakovati za život. Vyznačnijšoje čudo stalosja s Havriilom Garganovom (Žaržom), počtovym urjadnikom, kotoryj 1899. h. byl žertvoju želiznodorožnoj katastrofy. Byl ťažko poranenyj na chrebtí. Poprubuju v korotkom opisati jeho vyznačenie. Na pered ješče přimičaju, čto autor „Lurdskeho teatra“ pravdopodobno prinadležit k tym ľuďam, kotory toho mňinija, jak i pisatel' Zola, kotoryj napisal izvistnyj roman „Lurd“ i kotoryj proiznes zlostny slova: „Ja neviruju v čudes. Ani tohda by ja neuviril, jesli by uvidil, čto vsi chvori čerez jednu sekundu stali zdorovymi.“ Iz takimi my nechočeme disputovati — ty by ne bylo rozumnoje dilo. — Pri vyličeníji seho počtovoho urjadnika oňimili usta vsich bezvircov i skeptikov.

Počtovyj urjadnik, priblizitelno 30 ľitnyj, mal službu v počtovom vozi skoroho pojizda. Dňa 17. decembra 1899 jeho počtovyj voz v moroznu noč vyjichal s pojizdom iz Bordeaux (Bor-zdo). Skoro posli polnoči, kohda približalisja k Angoulému (Anžulem) pro dejaku chibu v mašinach, pojizd na odnoj vyzruťi ostanovilsja. Prežde, jak by o neščastiju mohli dati signal, na tych samých šinach přileťil s 80 km. skoristiju expresnyj pojizd, kotoryj polnym chodom naskočil na stojaščij pered nim pojizd, i rozbil po-

sľidny vozy, a osobenno poštovyj, kotoryj byl na konci. Havriila Gargama vybrosilo iz pojizda na 18 m do sňiha, hde ťažko poranennyj, bez znanija, polumertvyj byl nejdenyj až v 7 hodin rano. Perevezli jeho do bolnicy, hde ťikarjam udalosja spasti jeho žizň, choť byl ťažko poranenyj i vnutrenny časti ťila tože byli porušany. Nešťastnyj čolovik v naslidok ťažkich ran stal paralitikom na nohi, tože žaludok i hlotku na stoľko mal potroščenu, čo cilych 14 dnej ne moh prijati nijakoj stravy. No hlotka jemu byla tak siľno poranena, čo nemoh i pozdnije nič prohlotiti, tomu kormili jeho čerez kaučukovu civku Poranenijsa chrebetnoho mozga byli pričinoju toho, čo sovsim ne čuvstvoval svojich noh, kotorymi ne moh ani rušiti, a muskuly na nich začali propadati. Ostalasja liš skora á košť. Se jeho beznadijnoje položenije potverdili likari, kotory izsľidovali dĭlo dĭla sudom ustanovlenaho nahraždenijsa za nešťastnyj slučaj. Položenije na stoľko zhoršilosja, čo daže palci na nohach stali plesniti i odumirati. Appelacijnyj sud uznal jeho za poľnoho kaliku, i jak nevyličitelno mu byl pridĭlenyj tutor i ustanovlena do jeho smerti renta v summi 12.000 frankov ročno. — (100.000 Kč.)

To stalosja 2. julija 1901. h. Na oko bylo jasno, čo pomaly, ale sovsim pevno umre. Pro nedostatečnyj korm, jakij nemoh poživati, konec byl nedalekij. Choť jak ťažko terpil, ostalsja i na dalše zatverdĭlym bezbožnikom. Tohda nevir-

stvo dostihlo najbolšoj svojej slavy. Ale mati jeho byla virujučoju. Majže protiv svojej vol'i, jedinstvenno liš proto, čto by udovletvoril prosbam rodstva i materi, dozvolil, čto by posli 20 misjačnych terpinij ponesli jeho do Lurdu, na misto, hde hledajut poslidnu ochoronu stračeny ludi. Ledvy vyderžal tu dorohu. Rano 20. augusta sovsim vyčerpanyj pribul na sije svjatoje misto. Sejčas prinesli jeho k peščeri, hde daže sdilal svjatotactvo, bo dal sebe pričastiti. Posli obida s velikim trudom spustili jeho do svižoho istočnika, kotoryj vytekal iz peščery. Potom pomistili jeho meždu najťažše chvorych, na ploščadi pered basilikoju, čto by tut učastvoval v blahosloveniji i molitvach kotry tut vysylali k Bohu, choť sam byl ješče bezvircom. Uviďil tut ješče i bliskavu darochraniteľnicu, s koto-roju uďilalosja blahoslovenije. Najsvjatijšich Tajn. A v tom zatežilosja jemu v očach. Stratil soznanje — umľil. Lice jeho posinilo. Okružajuči jeho ludi napudilisja. Odny choťat jeho naskoro ješte odnesti, druhi liš zapirajut umirajučomu oči i prikryvajut posiňiloje jeho lice... Naraz umirajučij probuditsja... Mati Boža ďakuju Tobj... ja zdorovyj - zakričit tot, kotoryj uže majže dva roky ne moh skazati ani slova. Chočet podnestisja, sidajet, chočet vstati iz nositok. Okolo neho ludi pomišani, dakotry jemu ne davajut vstati. Bidňak kričit: „Ludi, pomozte meni, ja choču zyti iz nositok. Ja tak čuju, čto budu choditi.“ Tak kričit až do koštj

vysochnutyj čelovik — jak smert. Strach napolňuje vsich. Postavľať jeho na nohi. To ne čelovik, to liš tin. I čto? - On ide. Pered paru sekundami ješče paralitik, umirajučij. Zrobit peršij krok. Pustťte mene, ja pojdu sam, holosno kričit čelovik, kotoryj pered minutkoju moh skazati liš paru nejasnych zvukov. Druhyj krok, tretij, četvertyj. Uze sdilal pjať krokov. Jak vo sni, tak smotrjať na neho veliki tolpy polny strachu, stojat jak zakopany. I šestyj krok zrobit živyj trup. V tom oslabnutyj padajet, ale jeho mati tut stojit i šepčet: „Đakuju Tobi, Mati.“ - i chopit syna. On sovsim zdorovyj. Ješče i proleženija i začatki hnilosti odnym razom vyličeny. Peremoženyj, sovsim pobizždenyj velikim sobitijem. Liš teper vyjavľajet vnutrennyj žal, nevirec poddajetsja Bohu, ispovidujet svoju viru v Neho i neprestanno blahodarit Caricu nebes.

Blizko okolo neho stojal korrespondent anglijskoj gazety „Daily Mail“ — byl žid, i on tak opisuje sije sobytije. Prinosjat jeho do likarskoj kancelarii. Tut on pered očami 60 likarov opjať stane na svoji nohi. Rany pokryty svižimi strupami. Ponesut jeho do bolnici. Tut on posľi dolhoho vremeni znovu porjadno nasytilsja. Tolpa jehi iz vsich storon okružajet. Neperestaje davati vsjaki voprosy, zvidajetsja, jak to vse stalosja? S molitvoju zasypajet na rukach svojej materi, kotora bez slov đakujet Prečistoj Đivi. Druhoho dňa rano pered likarskoju komisijeju do podrobna perehľanut jeho. Sľu-

čajno nedaleko tut v Pirinejách prebyval jeho hlavný zastupník Sévenet. Tot bez zamyšľania, javno, pred všetkými ľuďmi proholosil: „Ani jediný lekár pod čas processa ne somnívalsja o tom, čo on nevyliciteľný. Sam súdny tribunál vyholosil, čo on jest človečeskoju ružinoju, ktoroj toľko rozum ostalsja. Vsi, tut prítomní lekári, bez izjatija, potverdili svojimi podpismi, čo on sovsim vyzdorovalsja.“

Naš Havriil Gargam skoro sovsim popravilsja. Jeho život byla stráca, ale teperj znovu nájdená. Jak Lazar vstal iz svojeho hroba. Iz blahodarnosti za svoje vyzdorovenije s voduševlenijem žertvujet svoju život dľa tých, ktorij, jak i on tut hľadajut svoje poslednoje približenie i spasenie. Gargam, zdorovyj, šťastlivyj živoje, opravdivoje čudo. Vsi môžu jeho vidieť. Do upadu pracujet v kupeli, napolňajet dovirijem, odvahoju vsich terplaščich, už svojím vnímaním. Tut už 37 robí.

Tut jest jedin iz najvažnejších lurdských slučajev, tak jak jeho opisujet Dr. W. Hynek, ktorij ani umenšati, ani zatajovati ne môžu ni skeptiki, ani bezvircy. Ne hovoria o tom! i takým spôsobom potom ľahšie im rozširjati skazki o nevozmožnosti prispívania Vyššej sily.

A čo skazal na šej slučaj svobodnij mysliteľ Emil Zola? Navirno znal on o sem d'ili, moh o tom čítať, moh na vlastné oči vidieť starého človeka, s bielymi usami, ktorij tak ochotno pomahaje všim chorým.

Emil Zola i Lurd.

Emil Zola ješče pered svitovoju vojnoju napisal svoj roman: „Lurd“. O Lurdi pisal Ma-char, i Maksim Gorjkij. Ale čto oni napisali, to už davno postupom času bylo peremineno: vse racionalisujetsja — i palomničeski mista. Vse motorizujetsja, Lurd tože. Postup tehniki treba využiti i na palomničeskich mistach, kuda koždoho roku schoďatsja ludi iz ciloho svita. Mož- ňo tohda hovoriti, čto katoličeska Cerkov idet proti postupa tehniki?

V 1892. roci prišol do Lurda francouzskij pisatel' Emil Zola. Choťil viditi, jak sam z- javil, skolko pravdy jest v tych čudesach, o ko- torych hovoriti cilyj svit. A potomu čtoby cilo- mu svitu v svojem romaňi podal pravdu. Ale toj pravdy v jeho knihi chibiť.

V kontrolnoj likarskoj kancelarii v Lurdi, nedaleko basiliki predstavili Zolovi 15 litnoje đivča Klem. Trouvé (Truvé). Divočka mala na pjaťi košťojid. Posli pervoj kupeli v Lurdi izčes. Ostalsja liš siňij znak, jak to byvajet posli velikich ran. Đivča podrobno hovoriti, jak by- lo vyličeno, al Zola nechočet virovati, čto by ta đivčina vyličilasja v Lurdi. Odin rok, to je dolhij čas, to už je staršij slučaj, lurdski likari pered kupeliju ne vidili ranu đitati — jemu ma- lo sviditel'stvo tych, kotory kupali đivčatko. I likari, kotory jej ličili ne možuť jeho uspo- kojiti. Hovoriti: ukažite meni liš odin palec pori- zanyj prostym nožom, kotoryj posli kupeli bu-

det bez rany i ja vam poddajusja. Ale kohda i do toho došlo, to i tut vykrutilsja.

Paŋi Cordet 12 lit byla chvora, a v Lurđi naraz vyličilasja. Každyj, kto byl, sklonilsja čudu, ale Zola ne chočet pripustiti dačo podobnoje. Ne majet tut vplyv autosugescija? Ne majet ta paŋi chvory nervy? Navirno, dačo toho roda zapričinilo vyličenje, pravda liš korotkoje. Uvidime, to stanetsja v buduščnosti, ci budet paŋi Cordet vsehda zdorova? Zola kaže, čtoby počekati, doki čas neskažet svoje. I čas skazal svoje, ale „slavnyj pisatel“, choť postojanno hovoril o dajakich silach, do seho času nam ne izvistnych, vsetaki dokazatelstva jemu ne dostarčajut — i nevirit. Jesli chvoryj vyzdorovil liš čerez dolhij čas, to Zola ne priznaval, čo vyličilsja v Lurđi, kohda čudo stalosja prosto pered jeho očami to on nevirit, čo by to mohlo byti tervaloje. On zakryvajet oči pered každyj lučom. Jak mož ubiditi takoho čelovika, u ktoroho ňit ani malo dobroj voľi? Choťil viditi, jak sam hovoril, dajaku svižu ranu, kotora by tut zahojilasja sovsim, i tohda by viril. Pod čas jeho prabyvaniaj v Lurđi i na to byl slučaj, jak by Lurska Bohomati choťila i šeho čelovika privezti k pravdivoj viri. Ale on nechočet porozumiti velikoje dobrodijanje, bo jeho duševna sľipota za nadto velika i nezvyčajna. Tu chvortu nevyličit ani jeden l'ikar, jedinstvenno možet jemu pomoči Božestvennyj vrač. Liš s Zolaju nestalosja to.

V svojej knihi „Lurd“ opisujet strašnym sposobom bezobraznoje lice pokrytoje lupusom 18 litnoj Mariji Lemarchand (Lemaršand). Jej izciľenje bylo nahloje i byla privedena pored likarej. I zakameňilo srdce by uvirilo čudu. - Zola tože poviril, čto ďivka zdorova, ale viličenie popisal takim sposobom, čto može dakomu kazatisja, čto to mohlo statisja i prirodnoju dorohoju, holovno takim, kotory radše začnut tverdit i nepravdopodobny ďila, liš čtoby dajak vymotalisja i nemusili priznati čudo. Hovoril, čto ďivka uže od rana mačala lice vodoju i zamitila, čto rana na lici začinajet sochnuti. - Zola v svojej knihi napisal o odnoj výličenoj osobi, čto umerla. Koli hovorili jemu, čomu ne pišet svojoj roman tak, jak obiščal; opisati ďilo istorično, virno, otvitil, čto on v svojem romaňi možet robiti iz osobami jak jemu ľubitsja.

Skoľko šuma narobil Zola iz svojim romanom, skoľko klevet bylo uvaleno na Lurd, tak dorohoje misto dla každyho virujučoho. O ďitach, kotory ľubľat hovoriti ne pravdu, hovoritsja, čto imijut bujnu fantasiju. No čto mož skazati o pisateľi, kotoryj pod plaščom „pravdy“, v takom perekručenom viďi podajet nepravdu. Jeho princip v toj knihi: Ja viďil, ale nepriznaju pravdu. Pišet vydumany ďila, i často sam sobi perečit. Opisujet, jak svjaščenniki zanurjajut mertveca do vody i čekajut na čudo vzkresenija mertvoho. O svjaščenikach, kotorym vručena v ochranu lurdska basilika, hovorit, čto

oni zarabljajut každýj rok 900.000 frankov, ale ničim to nedokazuje. (Iz knihi Dr. Al .Kolíska: „Do Lurd.“)

Každyj deň Eucharistijna processija na ploščadi pered lurdskoju basilikoju.

Pro čto pišet Zola v svojem romaňi i čto perežil pod čas svojego prebyvanija v Lurďi, vse to i dnesj každýj perežiti i viďiti mozet, jestli pojedet do Lurda. Jak zastanovitsja pojazd na lurdskej stanciji, ostanovitsja čeloviku v hruďach dychanije, zamolknut spivy, v oku zabliščit sleza, koli uvidit nad malym horodom lurdsku svjatyňu. Choť jak ty zmučenyj dolhim pušestvim, ledvi čto najdeš pritulok, uže ne možeš ostatisja doma i odpočivati. Ideš hledati peščeru. Nikoho nemusíš zvidatisja, hde ona, tut nezabludiš. Vsi ľudi iduť v odnom napravleniji abo k peščeri, abo od peščery. Po puti k peščeri učuješ hovorití rozličnymi jazykami. Okrem francuzskoho učuješ hovorití po anglijski ... i inšy jazyki, kotory ne rozumiješ. I neprejde paru minut, i ty uže stojiš okolo peščery. Tut najdeš zastupnikov vsich narodov svita. Chvorych privožajut sjuda i do obida i posľi obida i tut molitsja s nimi svjaščennik, vsehda na inšom jazyci, molitvy, vzyvanija, i pridajet odpovidnu propovid'. Palomniki kľačat na zemľi, s rukami rozprostertymi, abo složenými krestoobrazno na hruďach. Pered toboju v skaľi stojit

statuja Neporočnaho Začatija Ďivy Mariji. Skala uže porjadno zakurena od svičok, kotory tam neprestanno horjat a na sklepovaňu i po stinach skaly visit hromada perel i vsjakich ortopedičnych priladov. V skaľi postavlenyj oltarj, na ktorom od polniči do obida neprestanno služatsja Služby Boži. Po pravoj storoňi statui postavlena propovidalnica, na ktorej propoviduť svjaščenniki na vsich jazykach, — každý jazyk maje majže pol hodiny — i tam on naznačat molitvy, i prošby, jaki moľatsja o duševnoje i mnohi o ťilesnoje zdorovje. Na zemli, choť i na samoje horjačoje poludne, kľačat tysjači naroda i moľatsja vjedno s terpjaščimi.

Okolo 3. hodiny vozjat chvorych, ale ne sluhove v podertom plašču, abo v uniformach, jak dahde inde v boľnicach, ale vysokopostavleny osoby, može čto i francuzski dvorjane i samy ťikari. Chvorych vezut v malych vozikach na veliku ploščad' pered basilikoju a dorohoju moľatsja ťikari za svojich pacientov rožanec.

Pod tym časom svjaščinniki nadležaščim sposobom ođity čekajut okolo peščery, kohda vyjdet processija iz Najsvjatijšoju Eucharistijeju. Na peredi idut družki i členki Marijanskich kongregaciji, za nimi muži iz svičkami v rukach, svjaščenniki i jepiskop s pričetom pod baldachinom. Virniki v rjadach sejčas za chvorými obstupjut cilu ploščad', a to tak, čto ne vidat lica chvorych. Ne vidno do chvorych lic, liš vidno podňaty ruki, silno stisknuty na molitvu,

dakoli profil lica obezobraženoho ranami i pod. Čas od času dakotra mati cytkajet svoju chvoru dítinu, kotra plačet, navirno, ot velikoho boľu. Ti, kotory prinesli chvorych, molatsja teper rožanec, ale holosno. Jak pojavľatsja prapory procesiji, rozletitsja mohutnyj, usilenyj amplionami spiv: Pochvali Jerusalime Hospoda, chvali Boha tvojeho Sione... Posľi neho sľiduje spiv sostavlenyj sv. Tomoju Akvinskim: Slavi Sione Spasiteľa... Pod tym časem po serediňi ploščaďi prochodit dolhij rjad d'ivčat v siňich plaščach. Pered Najsvjaťišoju Eucharistijeju idut svjaščenniki. Jepiskop iz Božim Tílom vyjdet iz pod baldachina v soprovoždeniji líkarej, kotory suť ustanovleny na kontrolu čudes i idet k chvorym. Jak vooduševlenno povtorjajut chvory za svjaščennikom: Isuse, Synu Davidov, pomiluj nas! Hospodi, viruju, čto Ty jesi Christos, Syn Boha živaho! Hospodi, da prozrju! Da vižu! Hospodi, jesli Ty chočeš, to ja možu byti zdorovyj! — Každoho chvoroho oddíleňe poblahslovľat s Najsv. Eucharistijeju. Skolko ľudej čekajet na čudo. Odni iz ľupopitnosti, druhi iz sočuvstvija k chvorym. Jak by každyj želal, čto by ti chvory odšmarili svoji berly i radostno zaspivali. Vjedno s nimi by radovalisja i ti tysjači naroda. Ne vsi vyľičatsja: mnohi výpros-jat dľa sebe zdorovja, i potom po puti do domu, abo i doma vyzdorovijut i ďakujut Lurdskej Bohomateri za pomošč. Ale vsi ostavľatjut veliku ploščad polny božoj uťichi.

Pod čas večerných sumerkov soveršajetsja v Lurďi slavnaja na cilim sviti processija iz svičkami, na ktoroj učastvujet ne odin raz i sto tysjač naroda. Vsi radostno, každyj na svojem jazysi spivajet lurdsku pisňu, na konci ktoroj vsi sojediňajutsja v slovach: Ave, ave, ave Marija? Likuj, likuj, likuj Marija. (Processija končitsja pered basilikoju, hde zaspivajut vsi „Virusu“.)

Pered vybuchom svitovoj vojny v Lurďi v dňach 22.-26 julia byl poderžanyj dvacjatzjatyj svitovyj Eucharistijnyj kongres. Sej rok prines Lurdovi mnoho radosti, ale i mnoho smutku. - Smutok prines tomu, ĩbo začinalasja svitova vojna. Praviľno zamičajet v svojej knihi „Lurdy“ Msgre Karel Kolísek: Jesli spomjaneme sebi na to velikoje jedinstvo, jakoje bylo v tom hoďi v Lurďi meždy vsimi narodami svita, to prichodit nam na mysl', čto to byla pervá mirova konferencija ješče pered vojnoju. Ale zasedanije, na skoľko otnosilosja na mir, ne dostihlo svojej cili, bo svit nechotil posluchati Christa Carja. Posľidnoho dňa seho kongressa pered zapadom solnca kardinal legat Pignatelli di Belmonte na zakončenie kongressa i toržestvenoj processiji, molilsja za mir i uďilil cilomu svitu blahoslovenije. Solnce zašlo, i pohas mir. Na druhij deň bylo vyhološeno črezvičajnoje položenije. Vsi byli napolnenny strahcom i usta vsich prisutnyh šeptali molitvu za mir. Prišla švitova vojna. Čto đjalosja v Lurďi pod čas

vojny, o tom u nas znali liš iz pisem, bo Austrija, jak neprjateľ Franciji, porvala vsi snošenija.

Toľko posli svitovej vojni Lurd na novo ožil. Spočatku čislo zahraničných palomnikov ne mohlo vyrovňatisja tomu, jakoje bylo do vojny. Liš v 1920. h. v Lurdi bylo na novo živše. Urjadno bylo zaznačeno, čto v sem roku palomniki prichodili ne toľko iz Franciji, ale i iz zahranicy, tože iz najdalších koncov svita.

Seho roku do Lurdu hornulisja palomniki iz cilo Evropy, stalosja i dakoľko uzdorovlenij urjado vyhološenyh, odin iz kotorych privedu. Bylo to vyličenijsja Valentiny Jougaudovej (Žugod), rodom iz franc. horodu Rennes, 27 ročnoj svobodnoj, kotora od dítinstva terpila na vsjaki chvoroty, mezi kotorymi najťažša byla sucha chvorota (tuberkulosa). Boľšu čast dorohi do Lurda ne znala o sebi. Uže boľše lit jedinstvenoju stravoju jej bolo moloko. Od 1916. hoda kohda byla operovana na sľipu kišku, zachvoril jej i bedrennyj klub, zato poslali jej do slavnoj bolnici „Roskoff“, hde čerez 8. misja-cej byla v gipsi. V 1918. hoda posli toho jak zachvorila na zapalenije lehkich, l'ikar Dr. Augier (Ožier) i druhi tri l'ikari zamitili, čto ona chvora i na Potovu chvorotu i zato znovu jej položili do gipsa. Na to neodolho 14. junija ponesli jej do Lurdu. V seredu 15. junija zňali iz nej gipsovu obmotku, čtoby mohli jej zanuriti do istočnika. Dívka duže terpila. Koli položili jej do

vody, tu zapanovalo v nej čudnoje čuvstvo, jakoje do seho času ne zažila. Vsi boľi odrazu propali, ale ona byla privyknuťa vsehda liš ter-piti, i ne znala porozumiti, čto to značit, byti zdorovoju.

Posľi obida snovu, jej položili do vody i tohda izčezla ankyloza v ľivom koliňi, tak čto mohla nohu zohnuti. Až večerom v boľnici porozumila jaku veliku blahodať dostala. Tut vstala bez čužoj pomoči i išla k vsim, kotory ležali v toj komnaťi i obnimala jich. Porjadočno najilasja i potom spokojno vyspalasja do rana. Na druhyj deň osmotrili jej četyri ľikari. Posľi strohoho osmotra ukazalosja, čto vyľičenje jest povnoje v každom otnošeniji: dychanije pravilnoje, krivy nohi naprostilisja i vsi ruchy s tilom možno lahko i bez boľa provezti. Tak dosli k tomu zaklučeniju, čto sije nahloje vyzdorovenije nemož prirodnyj sposobom objasniti.

Holovno v 1922. h. bylo vidno duže mnoho palomnikov. Boľši toržestva v Lurďi byli zavedeny liš od 1923. hoda. Seho hoda stalosja tam niskolko važnych slučajej. V Pariži na Eucharistijnom kongressi, slavnyj propovidnik Janvier (Žanvie) v svojej propovidi otzyvalsja i na lurdski čudes, a tu — može byti jakraz v tu samu hodinu koli začalisja parižski toržestva — v Lurďi nastal slučaj, kotoryj možno nazvati čudesom.

Dňa 4. julia pod čas Eucharistijnoj processiji, ktoru provadil sam lurdskij jepiskop, čudes-

ným spôsobom vyzdorovilasja odna palomnička. Byla to Marija Lafon, 40 litna, rodom iz Montpellierera. Od dítinstva byla chvora. V druhom roku žizni mala zapalenie lehkich. Od 14 do 20 lit byla neprestanno chvora na žaludok. Od 20 lit neprestanno blevala, malo spala i silno sochla. V 1906 pervyj raz pustilaja jej na rot krov. Jak 25 litna byla perevezena do bolnicy, bo mala na žaludku vered. Ličili jej tym, čto vymivali jej žaludok i jila liš moloko, ale to ne pomohlo. Po 14 misjacach v takim položeniji, jak prijšla, vernulasja do domu. Od toho času davlenie žaludku i boľi postojanno povtorjalisja. V 1917 znovu musili jej ponesti do bolnicy, hde byla operovana na sľipu kišku. Operacija udalasja, ale žaludočny boľi ubolšalisja. V 1920. h. ne mohla nič jisti ani piti. Liš malo vina mohla vypiti. Profesor na klinici, medicinskom fakulteti v Montpellieri provel operaciju žaludka, čto umenšilo stradanija na pol hoda, ale v marťi 1921 boľi ubolšalisja i kromi toho ješče pojavilisja vsjaki priznaki chvoroty lehkich. Tečenijem posľidnich dvóch lit položenije postojanno shoršovalosja, tak čto 1922 musila uže ležati. Od toho času ležala až do 3. julija 1923. hoda, ležala 18 misjacej. Koli v Montpellieru priholosilasja do palomništva, jej stav každyj deržal za beznadžijnyj.

3. julija 1923 došli do Lurdu, tu ona ležala na nošach sovsim bez sebe, polumertva. Jej stav bezspokojil vsich okružajučich i sester mi-

loserdija i vsi k nej mali hlubokoje sočustviје. Lafononova ne mohla skazati ani slova. V boľnici davali jej kafrovy i kofejinovy injekciji. Po dorohi s chvoroju nabivalo, pri čom terpila veliki boľi i vsehda omľivala, abo stavalosja jej zle. Sejčas peršoňo dňa jej okupali v istočniku. Pokalosja, čto leďana voda jej polekšala, ale to skoro minulo. V noči i na druhij deň prijšli znovu boľi i to duže veliki.

Pod čas Eucharistijnoj processiji 4. julija, jak raz v to vremja, koli kardinal Dubois (Dyboa) otkryval Eucharistijnyj kongres v Parižu, s Najsvjatijšoju Eucharistijeju, ostanovilisja pered Lafonovoju, čtoby jej poblahosloviti. Chvora počuvstvovala silny boľi žaludku i v cilom ťili, a sej čas na to zavladilo neju prijemnoje čuvstvo, čuvstvo zdorovja i počuvstvovala silnyj holod. Posli processiji v boľnici Preč. Ďivy, kuda ponesli Lafonovu, chvora prosila jisti i vypila malo napitku i to jej neškodilo. Čerez hodinu znovu zjila kusok chliba a potom i povečerjala.

V četver 5. julija bojalasja jisti, i na radu okružajučich jej, vypila liš malo vody iz lurdskej peščery, ale na obid byla duže holodna i bez ťažkosteј zjila horňa polivki malo bandurok i piškoty. V noci iz 5. na 6. julija spokojno spala, čto uže davno s neju ne stalosja. Jak probudilasja, vypila horňa kavy i zjila velikij kus chliba. Potom vstala iz posteli, i na čudo, choť cilych 18 misjaceј ležala vodorovno

v posteli i ne rušila soboju, teperj lahko mohla choditi, otvičati na to, čto od nej duže mnogi zvidalisja. V pjatnicju 6. julija pozvali jej do kontrolnoj kancelariji, kuda pošla sama, hde jej osmotrili 6 najlipšich likarej. Konec protokola tych likarej byl takij: Sije vyzdorovlenije stalosja za takich obstojatelstv, čto ne možno je pojasniti prirodno.

A čto skazati o vyzdorovlebij i vojskoho anglijskoho invalidy Johna Traynora v 1933. hoda. Vsi likari nad nim vypovili: beznadijnoje dilo.

Mašinista anglijskoj korolevskoj floty, John Traynor iz Liverpoola pod čas toho, jak flota spišila na pomošč horodu Antverpu 8. oktobra 1914. hoda pered Wyldriskom, byl poranenyj na holovi od šrapnela. V Angliji jeho operovali i to tak uspišno, čto o rok uže moh učastvovati v neščastnom pochodi na Dardanely.

V februari byl lahko poranenyj. V marti kolo Led-il Baru tureckij mašingver težko jeho poranil tak, čto dvi kuli prodiravili jeho hrudi, treća kula zahrjazla pod pravym bedrom porvavše jemu vsi nervy pravoj stórony tila. Na korabeľnom lazareti vyňali jemu kulu, ale nervy pravoj ruki ostalisja mertvymi. Četyry raz pobrobovali nadarmo sošiti nervy. Potom nastala atrofia muskulov ciloj toj nedvižučojsja časti, tak, čto doktore uže dva raz chotili jemu otrizati mertvu ruku.

Ot toho času (1915) až do čudesného vyličinia perejšol mnoho boľnic ne liš flotovu boľnicu v Alexandrii, ale majže vsi boľnicy Anglii. Ličili jeho najmodernijšími sredstvami, no bezuspíšno. Ješče stan jeho zhoršilsja, ibo dostal v nasľidok ťažkich ran traumaticnu epilepsiu. Cilych 10 misjacej ličili jeho v specialnom instituti dľa epileptikov v Bromborough. Jedynstvenym vysľidom bylo, čto priznali jemu pravo na 80 i potom i 100 procentovu rentu invalidov.

1920 hoda poprubovali posľidnyj raz spasti jeho ot vse častijše povtorjajusčychsja epilepsij. Znovu otvorili jemu ranu na holovi зробlenu peršym šrapnelom. Operaciju perevel specialista institutu v Springfieldi, ale tak nešťastlivo, čto epileptičny pripadki ubolšilisja, daže obi nohi stali bezsilnymi, moč i vykaly otchodili samovolno. Otvor v holovi ne zakryli. Bidnoho kaliku napadali až tri raz čerez deň ťažki korči, obmoroki....

Slovom Traynor stal živym trupom, ktoromu na osnovi ministerskoho rozporjaženia platili poľnu pensiu i sanitarja - dohladača. Epileptičny pripadki v poľnoj bezsoznateľnosti deržali uže 12 hodin bezpereryvno. Tomu rišili poslati jeho do boľnicy nevyličimo chvorych v Mosely Hill, hde mali za nim vorota seho zsvita na vse zavertisja. Se bylo v juliju 1933 h.

Traynor byl hluboko virujučim čelovikom i čchotil vyprobovati ješče posľidnoje sredstvo, čto-

by spasti život. Vjedo s palomníkami liverpoolskimi dal ponestisja do Lurda, k toj biloj Pirinejskoj Materi, ktoru tak počital. K cili pribili 22. julia 1923 hoda.

Choč uže bez čisla byl ohľanutyj vojenskimi i civilnymi urjadami, vsetaki i tut jeho osmotrili. Niskoľko ľikarej konstatorovali, čo on epileptik, čo cila jeho prava ruka odumerla i muskuly propali. Na holovi našli otvor 5 cm širokij, čerez kotoryj vidno bylo mozok. Na konec rišili, čo on paralitik na obi nohi, močovyj michur i zadnu kišku. 25. julia byl prisutnyj na eucharistijnoj processiji pered lurdskoju basilikoju, kuda jeho vynesli i byl s druhimi chvorymi poblahoslovenyj s Najsvjatijšoju Eucharistijeju. V tot moment počul v cľom svojem tili svižost, postavilsja na nohľ i moh choditi, razom uzdorovilsja jeho prava ruka i otvor na holovi zakrylsja. 27. julia zapisano vse do protokola.

V 1936. hodi znova jeho osmotrila duže dokladno cila kollegia ľikarej pod vedeniem Dr. Valleta. Bylo ustanoveno, čo on sovsim zdorovyj. Traynor teperj v svojim rodnom horodi Liperpoolu rozvozit na ťažkom ťaharovom automobile uhľ a tak zaroblaje na každodennyj chľib.

Rozanec iz Lurdu.

Molodyj chlopec pošol na vojnu. Znal, čto mnogi ne vernulisja i tomu byl prihotovlenyj na vse. Sam ne duže viril, čto prijde domov zdorovyj i živyj. Roditeli ne dali jemu dobroho christianskoho vozpytania, ibo vira ich byla chodna. S otčajaniem otbiralisja ot syna.

Parobok poproščalsja už zo vsimi, liš u tety ješče ne byl. Totu ostavil no konec, bo i tak ne duže rado išol ko nej. Znal, čto počestujet jeho pobožnymi besidami, kotory jemu ne tak na đaku i kotory liš ot nej čujet. „Teto, ja prišol otklonitisja ot Vas; zavtra otchodžu k svojemu polku.“ „Meni duže žal Tebe, d'itino! Naj Ťa Boh ochoroňajet! Naj Mati Boža i za Tebe molit Boha, čtoby ty spas svoju žizn i ščastlivo vernul do domu. Ja budu molitisja za Tebe.“

„Jak bude, tak bude. Ale jesli vernusja, dam sobi zahrati i doma musjat zrobiti veliku hostinu.“ „Iz musikoju i hostinoju čtočeš posvjatkuvati svoj povorot?“ „No i jak inšak?“ „Molitvoju! Daj na Službu za sebe, čtoby Ty ščastlivo vernul! Daj milostiņu žebrakam, čtoby molilisja za Tebe!“

„Och teto, čto pomože molitva proti kanonov, mašingverov i jadovitych gazov?“ „Synu, molitva, kotora proischodit iz čistoho serdca, holovno molitva sv. rozanca peremože vsi oružia. Ona robit i čudesu. Ne jednogo vojaka spasla ot smerti. Dam tebi rozanec, kotoryj ja ne-

davno prinesla iz Lurda. On duže cinnyj dľa mene — pripominajet meni Lurd, ale za to ja Tebi jeho dam. Poobiščaju Materi Božoj, čto dam Tebi hrošy na palomničestvo do Lurd, jesli šťastlivo vernešsja. Ja ubiždena, čto Ty na fronti, jesli budeš molitisja rozanec, sovsim jinakše budeš smotriti na viru i molitvu. Prošu Ťa, pamjataj vsehda na to, čto ja Tebi teperj skazala. Iz rozancom v rukach prosi Prečistu Ďivu Mariu, čtoby Tebe choronila. Jesli šťastlivo verneš, pojdeš do Lurda. Ci obicaješ to meni?“

„Obiščaju teto, i budte zdorovy.“

„Naj Ťa provadit Boh i Mati Boža naj Ťa sochraňajet!“

Na fronti molodec poznal veliku vartost molitvy. Raz neprijatel zasypal okopy dožd'em kul. Už i doma čul, jak to strašno v okopach koli kanony dudňat, šrapnely triskajut, bomby vybuchajut i niščať vse, čto jim stojit v dorozí. To liš počul hovorití. Teperj to sam pereživajet. Hrochot kanonov perevyššajet i najstrasnijšy hromy. Zemľa trjasetsja, ohoň sypletsja na okopy. Vojaki čakajut každoj minuty smerť. Naš molodec tože trjasetsja na cilom tili. Uže ne možet ni rozdumovati ni zapanovati nad soboju. Naraz vletit bomba do okopa, prinosiť smerť niskoľko vojakam, inšych silno ranit. Jak strašno na to smotriti? Kto može pomoči? Škoda takich molodych chlopcej. Odin vojak dobre porozumil. Pritulilsja ko stini mura, vyťah rozanec ta začal: „Viruju v jedynaho Boha ...“

Prijатели to vidat, priklučajutsja k nemu. Naš molodec pripamňatat sebi, čto i on majet rozanec, kotoryj dostal ot tety. Ne chotil jeho vzjati. V kasarnach staralsja zabuti ná neho. Dumal, čto kamaraty vysmijutsja iz neho. Teperj koli vidit, jak vojaki i židy i protestanty v jedno vsi molatsja rozanec, čtoby vyprosili sebi Božu ochoronu čerez zastupnictvo Prečistoj Ďivy Marii, bere tože svoj rozanec i molitsja razom s druhimi, aby Boh jemu pomahal v toj strašnoj hodini. Nikoli pered tim ne mal rozanca v rukach, až teperj stiskajet jeho palcami, koli hrozit opasnoť jeho životu. Za každy Bohorodice Ďivo malo jemu polekšajet, pro buždajetsja v nem nadežda, čto i jeho nedostojnoho Mati Boža vozme pod svoj omofr.

Molitsja pokorno tak, jako molilisja jeho prijатели. V takom strachu prožili niskoľko dnej. mnoho iz nich bylo zabito, on vse žije. Až i jeho ťažko poranili. Povezli jeho v bolnicu. Tohda už ne moh žiti bez rozanca. Podčas napadenij neprjateľa molilsja rozanec i teperj sered velikich terpinij spominajet na neho. Ne može bez neho obojtisja. Navirno rana zahojitsja, jesli budet molitisja rozanec. Dal jeho sebi prinesti, cilujet jeho i pokazujet sestrički, kotora chodila kolo chvorych: „Prepodona sestro, posmoťe, ja ne pohanin, rozanec mene choronit.“ „Ja duže tišusja, čto Vy ľubite rozanec,“ otvičajet monachiňa. „Sestričko moja rama mene duže bolit, ani ne možu skazati jak.“ Liš budťe ter-

pezlivi! Najlipšym likom na Vašu ranu je rozanec. Moľtesja jeho!“

Molodec proležal paru tyžňov v boľnici. — Koli byl spokojnyj, rozdumoval nad svojim doteperišnym životom: Vo školi ľubil učitisja, ale molitvy svoji zanedbuval. Jesli by ne byla prišla svitova vojna, pevno stalby ravno dušnym ko viri. Ani rozanec, choč pochodil iz Lurda ne pomoh by tut. Čom to tak. On, učenyj čelovik, hovoril, čto vira protivitsja nauci, čto vira nič ne stojit, čto ona potribna chiba dľa prostoho naroda. Ale na fronti sered hrochotu kanonov nikto ne klikal na pomoč ni električestvo, ni magnetismus, ni čudesny vynachody slavných mužej, ale vsi prosili o pomošč Boha i Jeho presvjatu Matir. Tohda vira vse taki pobižďajet nauku i Boh je dačto boľše jak učenyj profesor. Toti rozmyšľenia priveli jeho k rišeniu, čto pojdet inšoju dorohoju, liš jak bude žiti.

Uzdorovlenoho molodca poslali znovu na front. Už ne prišol do tak strašneho ohňa, ale potreboval vse ochorony Božoj. Viril, čto Boh pomahajet jemu za to, čto vsehda molilsja po-božno rozanec. Posli vojny vernul ščastlivo do roditelej. Doma zabul na muziku i hostinu, ale spišil do cerkvi, čtoby poďakuvati Bohu i Pre-čistoj Ďivi Marii za ochoronu.

Potom navščivil tetu. „Chvala Bohu, čto tebe opjať vidžu! Ja mnoho za tebe molilasja,“ vitala jeho teta. „I ja mnoho molilsja,“ skazal molodec. „Smotťe tut rožanec Vami podarovanyj;

skoľko raz on mene potišil.“ „Vidiš, syne, Ty sam zbačil, čo rozanec, je najlipšym likom dľa vsich chorot i najlipšuju utichoju v otčajanju. Ja obicala, čo dam tebi na dorohu do Lurda. Doznajsja, kohda tam pojde palomničestvo i priklučišsja k nim....“

Tak dostalsja do Lurd. Vse, čo pro Lurd čital i počul, vidil teperj na vlasny oči.

Neopisatľnym sposobom vlijala na neho čudotvorna pešćera. Klaknet na tverdyj kamiň i molitsja vjedno s druhimi rozanec. Ščastlivyj, jak každyj kto prijdet do Lurda. Hovorit sam k sebi: Nit takoho mista na cilom sviti jako Lurd. — Pravdu majet. Pod vlianiem toho, čo vidit kruhom pešćery, molitsja horjačijše i čuvstvujet, čo peremiňajetsja v novoho čelovika.

Palomniki išli poklonitisja ľurdskomu jepiskopovi. Ide razom z nimi. Poľubil toho cerkovnoho dostojnika, zadľa jeho laskavosti i privitlivosti. Dumajet sebi: „To istino velikij muž!“ Znal, čo tot jepiskop byl pered tim slavnym advokatom v Parižu, ale polišil svit i jeho slavu, vstupil do seminarja i teperj ochraňajet čudotvornu lurdsku pešćeru. Či može byti ješće vyššoho otličia na sviti?

Naš molodec rišajet tak samo, čo budet svjaščenikom. „Syne, ci Ty našol ščastie pose-rednictvom sv. rozanca?“ prositsja doma jeho teta. „Našol, teto, našol i za to Vam ďakuju.“ „Ne meni ďakuj, ale Prečistoj Ďivi Marii, kotoroj spivame: Likuj, likuj, likuj Marie!“

Pisňa.

1. Likuj, Presvjata Ďivo i Mati - ispolnena ľubvi i blahodati - likuj, likuj, likuj Marie - čistych serdcem umilenie!

2. Radujsja Carice neba i zemľi - userdnym molitvám našim vse vnemli. - Likuj, likuj, likuj Marie - čistych serdcem umilenie.

3. Radujsja rozďsaja Isusa Christa - blahoslovennaja Ďivo Prečista. - Likuj, likuj, likuj Marie - pravovirnych prosvišćenie.

4. Radujsja nebese Zornice jasna - presvitloje solnce, luno prekrasna. - Likuj, likuj, likuj Marie - Archanhelov udivlenie.

5. Radujsja blahaja Hospože neba - povsľudu pritomna, hde je potreba. - Likuj, likuj, likuj Marie - beznadežnych nadijanie.

6. Likuj Vladyčice milostivaja, - na nebi i zemli proslavlenaja. - Likuj, likuj, likuj Marie - stražduščych utišenje.

7. Likuj Pomošćnice Tebe zovuščych - Uti-cho vsich k Tebi pribihajuščych. - Likuj, likuj, likuj Marie - bezpomočnych pomoženie.

8. Radujsja tajinstvo udivlenoje - prorokami vsimi predjavlenoje. - Likuj, likuj, likuj Marie - rydajuščych radovanie.

9. Radujsja nebesnyj Cvite prekrasnyj - Carja i Hospoda prestole jasnyj. - Likuj, likuj, likuj Marie - vsich smyrenych ukrašenje.

10. Radujsja Horlice bohohlasnaja - ot l'udej i anhel ublaženaja. - Likuj, likuj, likuj Marie - služasčych zastuplenie.

11. Radujsja čudesnyj vraču vsich boľnych - osvoboždenie pro hrich nevoľnych. - Likuj, likuj, likuj Marie - okamenenych razhrišenie.

12. Likuj Smotrenie vičnaho Boha - u Tebe blahodať dľa vsich nas mnoha. - Likuj, likuj likuj Marie - milostivych miloserdie.

Pečatati pozvolajetsja. O. Haderka, protoihumen Č. sv. Izb. Pragae 4. VI. 1938. P. J. Haderka ČSSR. Sup. Prov. S odobreniem i blahosloveniem Provitelstv eparchii Mukačevskoj i Praševskoj † Alexander, † Povel. 17. VI. 1938.

„Blizše ko Christu,“ religijny uvahi. Vychodiť nepravidel'no. Cina odnoho sošitu 50 h. Izdaje Rekol'ekcijnyj dom Hlučin, Slezko. Telefon Hlučin 33. Pošt. šparkassa č. 39.556. Provadiť O. Musil Č. sv. Izb., Michalovce, — Otvičatelnyj redaktor Joann Miekisch v Hlučině. — Pečatala Typia, M. Ostrava, Tešinska 21.